

MAGYAR TE DEUM.

Ném alamizsnát köszönök
 Horpadt mellel, beteg szemek parázsát
 Alázatos szegényen földre szórva,
 Sárban cammogva, szomorú, elernyedtt
 Erők roncsából tétlen kart emelve!
 Nem alamizsnát köszönök!

Dicsérlek téged, tavasz Istene,
 Rügyek Ura, bimbók vidám Királya,
 Napmosolyú Isten, köszöntelek!

Dicsérlek Téged, újuló Erő,
 Letörhetetlen, sziklasírt repesztő,
 Féket lehántó víg erő, Köszöntlek!

Dicsérlek téged, mert megostoroztál,
 Ekéd vasát kemény szívembe vágta,
 Szikla-dacomból porhanyó talaj lett,
 Élő mag fészke, élet televénye,
 Gőgöm palástját a földre tapostad,
 Kivágtad a hiúság gyökerét,
 Levetköztettél önmagam előtt,
 Hogy látva-lássam: Ime, ez vagyok!

Köszönöm Néked szívem újulását:

A munka édes, tiszta gyönyörét,
 Az izmot, testem eleven acélját,
 Győzelmek titkát, markoló erőt,
 Mely kalapácsot és kardot emel
 S alátámasztja a magyar eget,
 S lelkem acélját inkább köszönöm:
 A szikrát, melyet az ütés kicsal,
 A visszavágó, hajlékony erőt,
 A fényes élt, mely a jövőbe vág
 És nem tűr rozsdát, mert nemes acél.

Dicsérlek Téged, győzelmek Ura!
 S köszönöm Néked a sok diadalt
 Az élet apró, lankasztó csatáin:
 Hogy legyőztem az önzés ördögét,
 A henye álmok színes rongyait
 A szent valóság arcáról letéptem,
 Hogy jóság-bimbók feslettek szívemben,
 A tett gyümölcsét termő szép virágok,
 Hogy testvért leltem a testvér-magyarban,
 S összekovácsolt sorsunk kalapácsa,
 Hogy egybeforrott szívek tűzfolyója
 Lüktet a nemzet órája melle mélyén.

S köszönöm Néked a csengő dalok
 Lelket lendítő vidám ritmusát,
 A fényt, amely a szememben lobog,

A kacagást, mely keblem rengeti.
 A mosoly mézét: — mert ez mind erő.
 Dícsérlek érte, mert nagy terhemet,
 Malomkőhajtó-munkám bús nyögét
 Megkönnyíti a szív szent muzsikája.

Köszönöm Néked új hajtásait
 Az ezeréves magyar Csonka-fának:
 Fiú-rügyeket és leány-bimbókat,
 És köszönöm a lelkükben lakó
 Szárnyas erőket, izmos vágyakat:
 Szívükben bűvő száz lehetőséget.

Nem alamizsnát köszönök!
 Erő Ura vagy, nem koldúsoké.
 A végzett munka örök himnusza,
 Az eget vívó magyar Te Deum!

Radványi Kálmán.

Az imakönyv.

A király háborút viselt egyik szomszédjával. Mivel háborús időben nagy keletje van a szálas legénynek, Sándort is, egy özvegyasszony egyetlen fiát besorozták katonának. Besorozták és vitték az ellenség elé.

A szegény asszonynak majd meghasadt a szíve bánatában. Olyan szegény volt, hogy nem tudott a fiának egyéb utralót adni; hát odaadta neki azt az imakönyvet, amelyből es-ténként imádkozni szokott.

— Nem adhatok egyebet, — mondta. — Vidd magaddal ezt a könyvet, bárhová vezet sorsod. Forgasd szorgalmasan, nehé-z óráidban vigasztalást fogsz benne találni.

Sándor hálásan fogadta ezt az ajándékot. Gondosan keblébe rejtette a könyvet és elbúcsúzott anyjától.

A fiatal katonára nehéz napok jártak. Véres csatákat kellett végigküzdenie, hol a legénység halomszárra hullott az ellenség kartácestűzésében. Sándor itt is teljesítette kötelességét. Vitézül harcolt a hazaért és nem egyszer tette kockára életét. Tisztjei megbecsülték, társai megszerették vitézségéért.

Ha a véres napi munka után pihenőre tértek a csapatok, rendszeren előkereste az imakönyvet, és a lobogó tábori tűz mellett imádkozgatott belőle.

— Tedd le már azt a könyvet! — szóltak rá még a tisztjei is. — Minek is hurcolod magaddal! Nem katonának, papnak való az!

Sándor azonban nem hallgatott rájuk, hanem gondosan a kabátja alá rejtette.

Egyszer aztán egy kis erősség ellen vezették őket, hová az ellenség befészkelte magát. Öldöklő harc fejlődött a falak körül. Az ellenség keményen tartotta magát és valóságos go-